

Tu girdai mus iš savo gėrybių upės, Tu esi gyvenimo šaltinis, ir tavo šviesoje matome šviesą./Psl 3.6-10/

2001m.rugsėjis Vilniaus ev.reformatų parapijos ir seniūnų tarybų informacinis leidinys Nr.7 (30)

Spalio pirmąjį sekmadienį Lietuvos reformatai nuo seno švenčia Pjūties padėkos šventę. Ta proga Vilniaus reformatų bažnyčios administratorius diak. Tomas Šernas mielai sutiko parašyti šiam mūsų laikraščio numeriiui įžanginį pamokslą

Pjūties dėkojimo šventė

Kuo toliau, tuo daugiau žmonių gyvena miestuose. Jauni didmiesčių gyventojai mano, jog supermarketai yra duonos kasdieninės ir viso maisto šaltinis. Tad ar yra aktuali Pjūties dėkojimo šventė mieste? Ar ji nėra skirta vien tik žemdirbiams, kaimo gyventojams?

Be abejo, tokia šventė yra reikalinga ir miestiečiams. Nes ji priverčia atsiminti, kad mus maitina ne prekyba, bet Dievo duotos žemės gėrybės. Pjūties dėkojimo šventė dažnam dabartiniam žmogui gali asocijuotis su paprasta, tradicine Derliaus švente, kuri yra reikalinga todėl, kad žmonės nori pailsėti po sunkių derliaus nuėmimo darbų. Suskaičiuoti ir pasverti savo derlių. Pasidžiaugti ir padėkoti. Lengva dėkoti Dievui jeigu derlius yra gausus. Kažin ar lengva džiaugtis ir dėkoti už menką derlių? Pavyzdžiui, derlius būna kelis kartus didesnis, kai ūkininkaujant naudojamos cheminės trąšos, herbicidai ir kitos priemonės. Ekologiškai ūkininkaujant derlius būna ženkliai mažesnis. Ar aritmetiniais našumo ir išėigos rodikliais galime apskaičiuoti Dievo dovanas, t.y. Jo malonę?

Pjūties dėkojimo šventė nėra kokia tradicinė derliaus šventė, kur džiaugiamasi centneriais iš hektaro. Tai pagarbi mūsų širdžių padėka Viešpačiui už Jo dovanas. Tačiau ar širdžių padėka yra Pjūties dėkojimo šventėje šiandieniniame kaime, kuris yra išsvargintas nežinios, nuolat kintančios supirkimo kvotų politikos?

Blogai, kai derlius yra menkas. Būna dar liūdniau - kai niekas nesuperka gausaus derliaus. Tuomet ūkininkui gali būti sunku surasti savo širdyje padėkos Aukščiausiam.

Viskas priklauso nuo to, kaip širdyse išpažįstame savo tikėjimą ir kaip pasitikime Dievu. Visi žmonės tiki. Vieni - į "kažką tokio", kas esti kažkur nesuvokiamoje anapusybeje, bet yra abejingas žmogui ir visam pasauliui. Kiti įsivaizduoja Dievą esant pačia galingiausia, protingiausia, nuostabiausia Visatos būtybe, kuri mums padeda, kai esame geri ir baudžia, kai esame blogi. Tai reiškia - Dievą galima įsivaizduoti kaip aukščiausią valdžią. Tačiau žinome, jog kiekvieną valdžią galima keikti. Šiuo atveju - dėl mažo derliaus. Mes negalime surasti ir kaip nors parodyti pasaulyje šio superviršininko - Dievo. Tarp kitų pasaulio "daiktų" randame Himalajus, vandenį, poeziją ar atomus. Negalime parodyti Dievo, nes pasaulyje Jo nėra. Pasaulis, Visata ir mes esame Dievuje.

36 psalmės žodžiai nuo 6 iki 10 eilutės sako:

Viešpatie, Tavo gerumas siekia dangų, Tavo ištikimumas - debesys.

Tavo teisumas - kaip Dievo kalnai, Tavo sprendimai - kaip jūros gelmės. Viešpatie, Tu rūpiniesi žmogumi ir gyvuliu! Dieve, koks brangus Tavo gerumas! Tavo sparnų pavėsyje mes randame užuovėją, vaišinamės Tavo Namų maisto gausybe. Tu girdai mus iš savo gėrybių upės. Tu esi gyvenimo šaltinis, ir Tavo šviesoje matome šviesą.

Dievas mums duoda ne tik duonos kasdieninės. Jis dovanuoja mums šviesą akyse, šviesą prote, mes jaučiame nuostabią vilties, tikėjimo ir meilės šviesą. Dovana. Be Dievo mes neturėtume nieko. Dėkokime už jo dovanas, už žemės gėrybių pjūtį, kurios pasiekia kiekvieną iš mūsų.

Tai yra gėrybių upė, iš kurios mes geriame. Tai upė, kurios ištakos - **Gyvenimo Šaltinis**. Amen.

Diak. Tomas Šernas

Kunigo senjoro Petro Čepo 80-ies metų Jubiliejaus iškilms Biržų reformatų bažnyčioje

Rugsėjo 23 diena buvo neeilinė Biržų ev. reformatų parapijai ir visiems Lietuvos reformatams. Tą dieną po pamaldų susirinkusieji sveikino kunigą senjorą Petrą Čepą gražaus Jubiliejaus - 80-ojo gimtadienio proga.

Jubilias prie Dievo stalo pasakė gražų, turiningą pamokslą, palygindamas savo prabėgusį gyvenimą su upės vandeniu, kurio tikslas įsilieti į jūrą, o žmogaus -pasiekti Amžinybės vandenyną. Ragino nepasiduoti Laikui, neleisti jam viešpatauti, būti savo laiko valdovu, mums skirtą gyvenimą pragyventi ruošiantis Amžinybei.

Kunigas Kęstutis Daugirdas pasakė pamokslą pasiremdamas pranašo Jėzajaus išmintimi ir dėkojo Viešpačiui, kad tokiais sunkiais tikintiesiems laikais atsiuntė mūsų Bažnyčiai žmogų, kuris, nepabūgęs pasekmių, pasišventė Dievo tarnystei ir taip išlaikė reformatų Tikėjimą ir Bažnyčią Lietuvoje.

Po pamaldų Biržų bažnyčios choristai, vadovaujami vargonininko E.Praniausko, kunigą senjorą P.Čepą sveikino pagiedodami porą originalių giesmelių.

Senjoras P.Čepas padėkojo visiems sveikinusiems ir pažadėjo kol jėgos leis tarnauti parapijai ir Viešpačiui.

Kunigas senjoras Petras Čepas gimė 1921 m. rugsėjo 22 d. Biržų rajono Medeikių kaime. Čepų giminė – seni medeikiečiai. Pelaniškių kapinėse palaidota kelios Čepų kartos. Nuo pat vaikystės gyvenimas nelepino: motina sunkiai augino sūnus – dvynius Petrą ir Joną. Atūžęs II Pasaulinis karas išvedė 1944 m. rudenį iš namų Joną. Kartu su juo vienoje kuopoje kariavęs ir nužygiavęs iki Oderio kaimynas grįžo, o apie Joną nežinoma nei kur, nei kada žuvęs. Būsimajam kunigui irgi teko nešioti visokių uniformų. Grįžęs į gimtinę dirbo įvairius darbus, bet kolūkiečiu netapo. Su Eugenija Petronyte iš Braškių kaimo sukūrė šeimą, augino tris vaikus. Deja, sakoma, ką Dievas myli, tą ir baudžia. Jaunesnysis sūnus Jonas, grįžęs iš kariuomenės, žuvo avarijoje prieš pat savo vestuves 1981 m. lapkričio 14 d. Šeimoje pirmagimė Laimutė, gimusi 1947 m., buvo ligota ir mirė, sulaukusi vos keturiasdešimties metų. Vyresnysis sūnus Vilius atsikėlė gyventi į Biržus, tad jis ir jo dvi dukrelės dabar rūpestingai globoja ir džiugina senuosius Čepus.

Lietuvos reformatų Bažnyčios penkias parapijas aptarnavo vienas garbaus amžiaus kunigas senjoras Povilas Jašinskas. Nors ir aktyvių parapijiečių bebuvo likę vos kelios dešimtys, buvo susirūpinta surasti jam pagalbininką - padėjėją. Rygoje prie universiteto veikė vieninteliai Pabaltijyje Akademiniai teologijos kursai, kurie ruošė dvasininkus protestantų bažnyčioms. Kad į juos priimtų, reikėjo turėti brandos atestatą. Tad P.Čepui pasiryžus tapti kunigu, teko baigti Biržų vakarinę suaugusių mokyklą. Gavęs brandos atestatą, įstojo į neakivaizdinius teologijos kursus prie Rygos universiteto. Prasidėjo ilgi studijų metai. Ten mokydamsis išigijo daug draugų iš liuteronų konfesijos, nes atvažiuodavo tokie pat vyresnio amžiaus studentai iš įvairių Sąjungos vietų. 1969 m. Biržų bažnyčioje kun.senjoras P.Jašinskas ir liuteronų vyskupas J.Kalvanas palaimino Petrą Čepą šventam ir atsakingam kunigyštės darbui.

1981 m. spalio 4 d., Pjūties padėkos sekmadienį, Pasaulinės Reformatų Bažnyčių Sąjungos /WARC/ viceprezidentas, Krikščionių Taikos Konferencijos prezidentas, Vengrijos Reformatų Bažnyčios Dunojaus distrikto vyskupas dr.Karoly Toth'as atvykęs su palydovu, Maskvos patriarchijos užsienio skyriaus atstovu tėvu Leonidu, pašventino senjoro P.Jašinsko įpėdiniu 60 metų jubiliejų atšventusį kunigą Petrą Čepą. Prieš tai Jį rankų uždėjimu laimino du vyskupai: reformatas vengras Karoly Toth'as ir Lietuvos evangelikų liuteronų - Jonas Kalvanas. Pamaldose be minėtų vyskupų dalyvavo reformatų kunigas senjoras Povilas Jašinskas, kuriam tada jau buvo sukakę 92 metai, liuteronų diakonas Reinholdas Moras, stačiatikių šventikas tėvas Leonidas. Vyskupas K.Tothas pasakė nusilpusią Lietuvos reformatų Bažnyčią padrašinantį pamokslą. Jis sakė: "...mūsų jėga glūdi mūsų silpnybėje. Jėzus Kristus buvo stipriausias, kai buvo silpniausias – savo kryžiaus mirtyje. Todėl, kad buvo visiškai paklusnus savo Tėvui. Ir Bažnyčia yra stipri, kai ji yra silpna, nes tik tada ryškėja Dievo stiprybė, tada kyla aikštėn, kad Jis, ir tikrai Jis vienas tegali gelbėti savo Bažnyčią. Reformatų konfesijos įkūrėjo Jono Kalvyno raštuose skaitome: "Bažnyčia gyvena iš prisikėlimų". Tai reiškia: Dievo rankon yra įdėta jau mirusia paženklintą Bažnyčią prikelti. Bažnyčios gyvybingumas nepriklauso nuo išorinių aplinkybių ir sąlygų." Deja, ir šiandieninei mūsų Bažnyčiai tiktų šitie prasmingi ir gilūs žodžiai. Dažnai mes pamirštame, kad viskas yra Dievo valioje ir galioje: klestinčią Bažnyčią pažeminti, nusilpusią, paliegusią - pagydyti ir prikelti..

ANDRIEJUS KADARAS

Šiais metais lapkričio mėn. bus galima paminėti 170 metų, kai Rigmantiškio vienkiemyje gimė pirmasis lietuvis Lietuvos ev. reformatų bažnyčios /Unitas Lithuaniae/ generalinis superintendantas kunigas Andriejus Kadaras, o kitais metais birželio 5 d. sukaks 100 metų nuo jo mirties. Mūsų kartos žmonėms kunigo Andriejaus Kadaro veikla mažai težinoma.

“Jo vardo nerasime lietuviškose enciklopedijose, išleistose tiek išeivijoje, tiek pas mus Lietuvoje. A.Kadaras neminimas netgi lenkų “Polski slownik biograficzny”, nors į tą žodyną yra patekę nemažai lietuvių,” - rašo išeivijoje leisto žurnalo “Mūsų sparnai” korespondentė, redaktorė Halina Dilienė 1977 m. Nr.43, suėjus 75 metams nuo žymiojo lietuvių reformato mirties.

Andriejus Kadaras gimė 1831 m. lapkričio mėn. 24 d.(senuoju stiliumi) Kadarų arba Rigmantiškio vienkiemyje, N.Radviliškio parapijoje. Kadaro tėvai buvo laisvi ūkininkai, pažangūs lietuviai. Pradžios mokslą gavęs namie išvyko mokytis į Kėdainių reformatų išlaikomą 5-ių klasių mokyklą, kuri 1835 m.buvo įkurta vietoj 1824 m. uždarytos po mokinių incidento su caro valdžia žymiosios Kėdainių reformatų gimnazijos. Po to Kadaro tėvai gabų jaunuolį leido toliau mokytis į vienintelę tuomet likusią reformatų Sinodo išlaikomą Slucko gimnaziją.

Ši mokykla išleido daug šviesių, taurių,veiklių, savo kraštui ir visuomenei atsidavusių žmonių. Joje vyravusi rimta dvasia ėjo iš Ženevos reformatoriaus J.Kalvino mokslo. Mokytojai turėjo jaunimui didelės įtakos. Andriejus gimnaziją baigė 1855 m. būdamas jau 23 metų vyras. Sielodamasis dėl to, kad tuo laiku lietuviškose reformatų parapijose nebuvo nė vieno lietuvių kunigo, jis tais pačiais metais įstojo į Tartų /tuomet Dorpat/ universiteto teologijos fakultetą. Daug dirbdamas, jis jau po ketverių metų gavo akademinį titulą - evangelikų teologijos kandidatas.

1860 m. sausio mėn. A.Kadaras Papilyje buvo iššventintas diakonu, o tų pačių metų liepos mėn. per Sinodą Biržuose – kunigu. Sinodo nutarimu jaunas kunigas Andriejus Kadaras buvo paskirtas antruoju kunigu į Vilniaus parapiją. Čia jis kunigavo 7 metus. Be kunigo pareigų caro valdžios patvirtintu leidimu dėstė Vilniaus gimnazijoje lotynų kalbą. Vilniuje gimė jo sūnus Bronislovas, vėliau pagarsėjęs Vakarų Europos medicinos pasaulyje chirurgas.

Kun. A.Kadaras visada troško skelbti Dievo Žodį savo žmonėms lietuvių kalba, bet tarp sulenkėjusių Vilniaus parapijiečių tokios galimybės nebuvo. Tuo metu, kai jis dar dirbo antruoju kunigu, Vilniaus Sinodui buvo įteiktas prašymas Vilniaus ev. reformatų bažnyčioje laikyti lietuviškas pamaldas. Netenka abejoti, kad kun.A.Kadaras prisidėjo prie tos peticijos.

1867 m. kun.A.Kadaras buvo paskirtas klebonu į Papilį, kur vaisingai dirbo 37 metus. Jo veikla buvo aukštai vertinama. Kun.Jastrzebskis rašė: “Kadaras Papilyje išauklėjo ne vieną kartą Dievo baimėje ir meilėje evangelikų tikėjimui”. 1975 m. kun.A.Kadaras buvo iššventintas Žemaitijos distrikto konsenjoru, 1885 m. išrinktas ev. reformatų kolegijos nariu. 1888 m. mirus superintendantui Konstantinui Mačiulskiui, tapo Žemaitijos distrikto superintendentu, o 1893 m. vietoj mirusio gen. superint. kun.Glovackio, visos ev. reformatų Bažnyčios – Unitas Lithuaniae generaliniu superintendentu. Kun.A.Kadaras išrinkimas gen.superintendentu po Glovackio, kuris buvo nepaprasta asmenybė (gilaus išsimokslinimo ir tikėjimo, tikra dovana to meto reformatų Bažnyčiai) mirties rodo, kokį autoritetą, pagarbą buvo užsitarnavęs Kadaras, lietuvis, tarp sulenkėjusių, kilusių iš kilmingų šeimų, bendratikių. Kartu su garbe, naujai išrinktas gen. superintendantas užsidėjo ant savo pečių sunkią atsakomybės našą. Jis perėmė dvasinį vadovavimą Bažnyčiai tuo laiku, kai iš didelės virš 200 parapijų turėjusios Bažnyčios liko tik šešėlis. Iš 6 distriktų buvo belikę trys – Vilniaus, Žemaitijos ir Gudijos. Bažnytinė vadovybė buvo iš Lietuvos ir Gudijos kilusių lenkų rankose. Lietuviškas buvo tik Žemaitijos distriktas. Tuo laiku vykusio lietuvių atgimimo eigoje kun.A.Kadaras įnašas buvo didelis.

Po išrinkimo generaliniu superintendentu kun.A.Kadaras neilgai gyveno Papilyje. Dėl besivystančios sunkios ligos /angina pectoris/ buvo atleistas iš Žemaičių distrikto superintendente ir Papilio parapijos klebono pareigų ir perkeltas į Vilnių. Ten buvo išrinktas Vilniaus kolegijos viceprezidentu.

1902 m. birželio 5 d. (sen.st.) šio ištikimo Dievo Žodžio tarno širdis nustojo plakusi. Iki pat mirties kun.A.Kadarą globojo ir slaugė žmona Ona – dukterė gen.superint. Stepono Lipinskio, kuris 1839 m. lydėjo garsų Vilniaus krašto patriotą Simoną Konarską į sušaudymo vietą

Poguliankoje /dab.Konarskio gatvė ties gėlių turgeliu/. Dėl gen.superint. kun.A.Kadaro mirties liūdėjo ne tik visos Lietuvos Vienatos reformatai, bet ir plačioji Vilniaus visuomenė. Kun.A.Kadaras pasižymėjo labai aštriu protu, puikia atmintimi, stipria valia, mylėjo tiesą, kurią nebijodavo pasakyti į akis, bet tai darydavo švelniai, stengdamasis neužgauti, suprasti. Kadaru namuose reguliariai rinkdavosi Vilniaus inteligentija: buvo diskutuojami aktualūs klausimai, šeimininkas mokėjo visus patraukti savo tikslu dienos įvykių apibūdinimu. Nors pats priklausė pasitraukiančiai kartai, gerai suprato jaunimą, sugebėjo įsigilinti į jo gyvenimo problemas. Jis buvo puikus 19-ojo šimtmečio II-osios pusės laikotarpio pozityvizmo žinovas. Į akistatą su istorija žengė nauja karta – Maironis, Kudirka, Čiurlionis Lietuvoje, Senkievičius, Žeromskis, Reymontas Lenkijoje. Kun.A.Kadaras pabrėždavo esąs lietuvis, rodė didelį prieraišumą Lietuvai ir visa širdimi mylėjo lietuvius kaimiečius, ilgėjosi mylimo Papilio ir savo “tykių, darbščių parapijiečių”, kurių net kelias kartas išauklėjo Dievo baimėje ir meilėje Evangelijai. O ir papiliečiai mylėjo savo kunigą, mokėjusį juos suprasti, į jų širdis prabilti. Suprn. Kun.M.Jastrzębskis rašė: ‘...bendras liūdesys ir ašaros kaimiečių iš Papilio, Biržų ir kitų vietovių lydėjo kun.A.Kadara į paskutinio poilsio vietą’. Pirmas lietuvis, tapęs Lietuvos ev. reformatų bažnyčios generaliniu superintendentu kun.Andriejus Kadaras buvo palaidotas Vilniaus reformatų kapinėse priešais dabartinę bažnyčią. Bet, deja, tai nebuvo paskutinė jo poilsio vieta. Kapas buvo piktadarių atkastas, karstas atidengtas, apiplėštas – išimtos brangenybės. Po II-ojo pasaulinio karo Vilniaus reformatų kapinės buvo panaikintos. Jų vietoje įruošiant skverą, Papilio klebonas kun. Mykolas Frankas ryžosi, padedant papiliečiams reformatams ir jų surinktomis lėšomis, palaikus parvežti į gimtinę. Taip generalinio superintendente kunigo Andriejaus Kadaro palaikai ir akmeninis antkapis buvo pargabenti amžinam poilsiui iš Vilniaus į Kubilių naująsias kapines. Antkapyje iškalti žodžiai lenkų kalba: SP. KS. ANDRZEJ KADER GENERALNY SUPERINTENDENT – ZBOROW EWANGIELICKO – REFORMOWANYCH NA LITWIE, UR. 24 LISTOPADA 1831 R.ZM. 5 CZERWCA 1902 R. SPOKOJ JEGO DUSZY, CZESC JEGO PAMIĘCI.

Parengta pagal straipsnius “Mūsų sparnuose” Nr. 24 (1968 m.), 40 (1976 m.), 43 (1977 m.).

Elgetų jūs visada savo tarpe turėsite

Nes elgetų jūs visuomet savo tarpe turėsite./Jn.12,8/

Buvo laikai, kai šiuos Jėzaus žodžius buvome primiršę. Manėme, kad vargas, bėdos iš mūsų krašto yra išguitos visiems laikams. O pasirodė, kad buvo išguiti tik iš mūsų sąmonės. Mes išmokome nepastebėti vargo esančio šalia mūsų. Gėdijomės skurdo, neturto ir stengėmės jį paslėpti. Taip jau yra, kad tiesos slėpimas negali tos tiesos pakeisti.. O tiesa yra tokia, kad žmonija negali sukurti visuomenės, kurioje nebūtų silpnų ir galingų, turtingų ir vargšų. Net jei revoliucija ir sulygins visus padalindama viską po lygiai, vis tiek anksčiau ar vėliau atsiras turtingų ir vargšų. Žmonės tampa vargšais ar per savo lengvabūdiškumą, švaistymą, ar paklusdami savo brangiai kainuojančioms ydoms, ištikti ligos, išnaudojami, ar apgauti kitų. Deja, taip buvo, yra ir bus – visada savo tarpe turėsime vargšų.

Kristus, primindamas mums tai, nori, kad turėtume atvertas akis ir visada skubėtume padėti tiems, kuriems reikia mūsų pagalbos. Tuo, ką turime, privalome ne tik patys naudotis, bet ir pasidalinti su kitais. Tai yra labai svarbu, nes greitai įgyjame blogą įprotį permesti ant kitų pečių pareigą rūpintis vargšais, ligoniais, invalidais ar laikinai patekusiais į sunkią padėtį. Mums atrodo, kad tokia veikla privalo užsiiminti tie, kuriems tai privaloma daryti pagal tam tikrą statusą. Tačiau mes visi negalime jaustis atleisti nuo šios pareigos, nes tai yra vienas iš pagrindinių būdų padėti artimui. Dievo meilės artimui įsakymas yra visų Jo įsakymų esmė. Tame, kad vargšus visada turėsime savo tarpe, turime išžiūrėti Dievo nurodymą jais rūpintis. Dievas taip bando mūsų meilę artimui. Jis laukia, kiek esame jautrūs vargams tų, kurie atsidūrė bėdoje. Vargšus visada turime savo tarpe ir todėl visada turime skubėti jiems į pagalbą.

Iš Liudos Danauskienės “Mano mintys”, 2000 m.

Sveikiname Vilniaus parapijiečius, atšventusius Jubiliejus:

Janiną Dovydėnaitę – Vagerienę liepos 15 d. 60-ies metų,

Eglę Lukėnaitę – Gričiuvienę rugsėjo 2 d. 50-ies metų,

Gytį Steikūną rugsėjo 25 d. 60-ies metų,

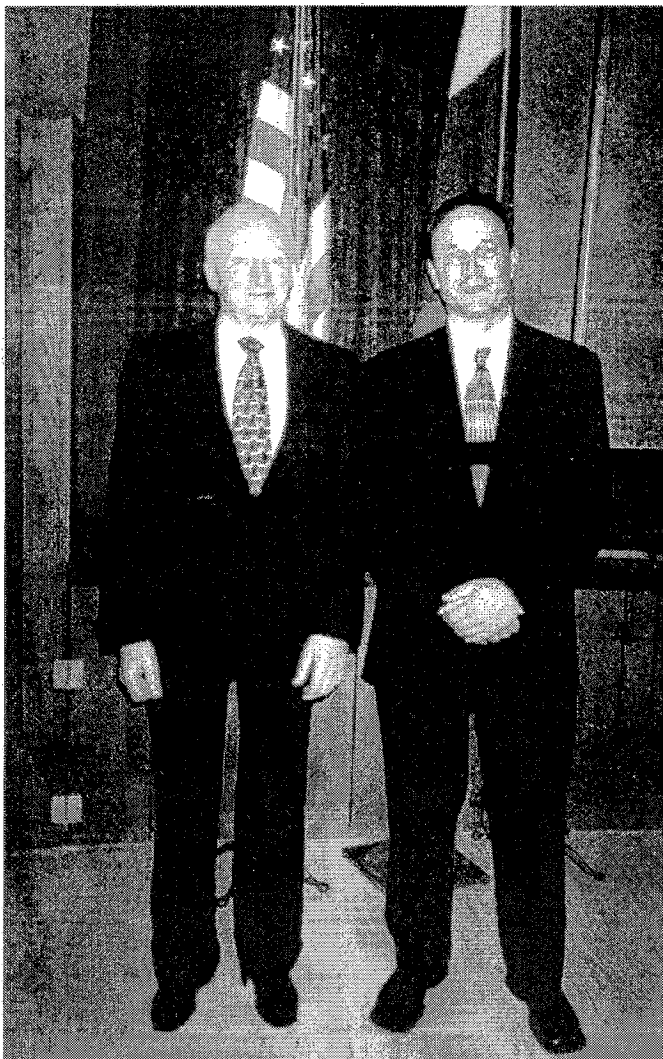
Liliją Mažuikaitę – Černiagauskienę spalio 16 d. 75-rių metų.

Vilniaus vaikų sekmadieninės mokyklėlės buvusią mokytoją Aleksandrą Balčiauskienę spalio 8 d. 80-ies metų.

Linkime Jubiliatams stiprios sveikatos, energijos ir ilgų prasmingo gyvenimo metų!

Vilniaus ev. reformatų parapijos taryba ir seniūnų taryba

Iševijos lietuvių reformatų Sinodas

Spalio 3-14 d d. Čikagoje įvyko iševijos lietuvių reformatų 2001 metų Sinodas. Dalyvauti jo darbe buvo pakviestas Lietuvos ev. reformatų Sinodo kolegijos prezidentas Vytautas Vegys. Sinodas vietoj ilgametės iševijos lietuvių Sinodo kolegijos prezidentės Halinos Dilienės prezidentu išrinko mums gerai pažįstamą prof.Paulių Slavėną (p.Halinos Dilienės vaikaitį)

Nuotraukoje: Sinodo direktorius Jonas Variakojis ir LERB S K prezidentas Vytautas Vegys prie Amerikos ir Lietuvos valstybinių vėliavų.

Apie malda, kuri yra svarbiausia ugdant tikėjimą ir dėka kurios mes kasdien patiriame Dievo malonę

1. Žmogus patiria visur nepriteklus ir jam yra atimtos visos malonės, susijusios su jo išganymu. Todėl, jei jis nori šituos trūkumus nugalėti, jis privalo peržengti save ir ieškoti pagalbos išorėje. Tikėjimas mus moko, kad tos gėrybės, kurios mums reikalingos ir kurios nėra mumyse pačiuose, yra Dievuje ir Jo Sūnuje, mūsų Viešpatyje Jėzuje Kristuje, kuriam Tėvas perdavė visus palaiminimus ir dosnumą, kad iš Jo, kaip iš neišsenkančio šaltinio, mes gautume viską. *Todėl visko ir turime ieškoti Jame: maldose - asmeninėse (priories) ir bendrose (orisons) – mes privalome Jo prašyti to, ką mes žinome Jis turi.* Nes pažinti Dievą – kūrėją, šeimininką ir davėją visų gėrybių, kurių Jis kviečia Jo prašyti, - nesikreipiant į Jį neprašant nieko – yra beprasmiška, tai tas pat, kaip pasielgtume kvailai, jei paniekintume ir po žeme paslėptume turtus, mums duotus. Tad apaštalas, siekdamas parodyti, kad negali būti tikro tikėjimo, jei iš jo neišplaukia kvietimas, nurodo tokį eiliškumą: tikėjimas ateina per Evangeliją ir priverčia mus melstis Dievui (Rom.10:14). O prieš tai jis sakė: išsūnystės Dvasia įtvirtina tikėjimą mūsų širdyse, stiprina mus ir duoda mums jėgų be baimės išsakyti Dievui savo norus ir su neišreiškiamu jauduliu šaukti: “Aba, Tėve! (Rom.8:15,26).

2. Galimybę pasiekti gėrybes, kurias mes turime Dievuje, mes gauname per malda. Ji yra ryšys tarp žmonių ir Dievo, jos pagalba leidžiamės įvedami į tiesos šventovę – Dangų. Todėl žmonės šaukiasi Jo ir tartum reikalauja įvykdyti Jo Pažadą. Patirtis, kurią Jis jiems suteikia, yra tame, kad jie tiki paprastais Dievo tiesos žodžiais, tiki, kad tai ne melas ir ne niekai.

Todėl mes nežinome nieko kito, kaip tik Dievo kvietimą pasitikėti Juo ir kad Jis prisakė mums visko, ko mums reikia, prašyti maldose. Tokiu būdu, tikrai teisinga, kad maldose mes ieškome ir randame turtus, kuriuos per mūsų tikėjimą mums atskleidžia Evangelija. Sunku paaiškinti žodžiais, kokia svarbi mums yra malda ir kokiomis įvairiomis formomis atsiskleidžia jos nauda. Aišku, ne be reikalo dangiškas Tėvas liudija, kad tikėjimas mūsų išganymu slypi kreipimesi Jo vardu (Joelio 2:27)*.

Mes šaukiame Dievo ir Jis apsireiškia mums kaip apvaizda parodydamas, kad visą laiką rūpestingai galvoja apie mus, savo galia gina ir guodžia mus varge bei bėdoje. O dėl savo gerumo jis suteikia mums malonę, nors mes ir aptekę nuodėmėmis. Trumpiau, mes kreipiamės maldose į Dievą tam, kad Jis aiškiau parodytų mums savo egzistavimą. Dėl to mūsų sąžinė apima neapsakoma ramybė, kadangi papasakoję Viešpačiui apie mus kankinančius rūpesčius, mes patiriame nusiramimą, nes suprantame, kad nieko nėra paslėpta nuo To, kurio prielankumas mums yra akivaizdus, o galia padėti – neabejotina.

3. Kai kas gali paprieštarauti, kad iš to seka, jog tarytum Dievas nežino, kas mus kankina ir ko mes norime prašyti. Reiškia, yra veltui kreiptis į Jį maldose. Juk mes įpratę, kad kreiptis į tuos, kuriems neįdomūs mūsų reikalai ir kurie jiems yra abejingi, yra tuščia. Šitaip manantieji nesupranta, kodėl Dievas savo ištikimuosius verčia melstis. Jis tai liepia daryti ne dėl Savęs, o dėl mūsų. Jis nori, kad žmonės pripažintų Jo valią ir suprastų, kad viskas, kas naudinga ir gera ateina iš Dievo ir išreikštų tai savo maldose. Ir naudą iš to gauname mes. Todėl šventieji tėvai – kurie nebuvo taip pilnai įsitikinę Dievo mielaširdyste savo atžvilgiu, kai tuo buvo įsitikinę kitų atžvilgiu – taip aistringai puldavo melstis. Elijas, įsitikinęs Dieviškąja lemtimi, drąsiai pažada karaliui Ahabui lietu, bet vis vien nenustoja uoliai melstis ir septynis kartus siunčia tarną pažiūrėti, ar dar neateina lietus (1Kar.18,41-43). Jis taip darė ne todėl, kad abejojo Pažadu, kurio pranašu buvo, bet todėl, kad žinojo, jog jo pareiga – visiškai nusizėminus kreiptis į Dievą tam, kad jo tikėjimas iš tingumo neužsnūstų. Todėl, nors Dievas viską daro kad mus apsaugotų netgi tada, kai mes tiek apkvaite, kad nejaučiame mus supančio blogio, ir nors kartais Jis mums padeda pirmiau nei mes Jo imame šauktis, mums būtina Jam uoliai melstis.

Pirmiausia, tam, jog mūsų širdys liepsnotų karštu troškimu Jo visada ieškoti, mylėti ir šlovinti, kad įprastume Jame išvelgti savo vienintelį prieglobstį nuo visų savo bėdų, matytume vienintelius išsigelbėjimo vartus.

Antra, tam, kad mūsų širdyse negimtų norai, kurių liudininku nenorėtume jog būtų Dievas – juk mes Jam atskleidžiame visus savo jausmus ir parodome Jam visas savo širdies kerteles. Dar daugiau, tam, kad mes būtume pasirengę priimti Jo geradarystes su tikru nuolankumu ir dėkingumu, nes per malda mes suprantame, jog visa gauname iš Jo rankų. Ir dar, kad gavę, ko prašėme, mes suprastume, kad Dievas išklausė mūsų maldas ir įprastume galvoti apie Dievo kilnumą. Tuo pačiu mes patiriame didžiausią pasitenkinimą iš malonių, kuriomis mus Dievas apdovanoja, suprasdami, kad gavome tai dėl mūsų maldų. Pagaliau būtina melstis tam, kad Dievo Apvaizda įsitvirtintų mūsų širdyse dėka to, ką mes patiriame savo kukliais gabumais. Nes mes matome, kad Dievas ne tik neapleidžia mūsų ir verčia mus melstis ir ieškoti Jo varge, bet ir, išklauius mus, Jo galioje padėti Jam ištikimiems. Mes matome, kad Jis nesimėto tuščiais pažadais, bet palaiko, kai tai būtina, savo ranka. Dėl visų šių priežasčių kupinas meilės Tėvas niekada neužsnūsta ir nenustoja veikti, ir net parodo ženklus, kad sužadintų mus maldai ir prašymams, nes tai būtina dėl mūsų tingumo ir užmaršumo.

Todėl būtų didžiausias nusikaltimas sakyti – siekiant atitraukti mus nuo maldų – kad neverta stengtis maldauti Dieviškąją Apvaizdą, kuri ir taip viską mato ir apsaugo. Nes Viešpats, priešingai, liudija, kad Jis artimas visiems Jo teisybės besišaukiantiems. /Viešpats artimas kiekvienam, kas Jo šaukiasi, visiems, kas Jo nuoširdžiai trokšta – Ps.145,18/.

Neprotinga tvirtinti, kad neverta prašyti tokių dalykų, kurių Viešpats pasiruošęs mums duoti savo valia. Nes jis nori, kad mes brangintume geradarystes, gautas per Jo dosnumą, kuriuo Jis mus apdovanoja dėlei mūsų maldų. Greta kitų Šventraščio vietų, apie tai liudija Psalmės žodžiai: “Viešpaties akys žvelgia į teisiuosius, Jo ausys girdi jų šauksmą. (Ps.34,16).

* Aš esu Viešpats, jūsų Dievas, ir kito be manęs nėra (iš Jono Kalvyno “Krikščionių tikėjimo pagrindai”).

Išėję amžinybėn

*Su liūdesiu pranešame, kad spalio 3 d. po ilgos ir varginančios ligos mirė kunigo Mykolo Franko našlė **Birutė Vileišytė – Frankienė**, gimusi 1922 m. rugpjūčio 9 d. Geidžiūnų kaime.*

Palaidota spalio 6d. Biržų senosiose reformatų kapinėse, laidotuvių liturgiją atliko kun. R. Mikalauskas.

*Nuoširdžiai užjaučiame vaikus, netekus mylimos **Mamytės**.*

“Vilniaus ev. reformatų žinių” leidėjai

Esu, kuris esu. Esu tas, kuris išgano

“Esu, kuris esu. Esu tas, kuris išgano. O tą įsakymą turime iš Jo, kad tas, kuris myli Dievą, mylėtų ir savo brolių” 1Jn. 4:2/

“Dievas pasakė Mozei: Esu, kuris esu. /3Moz. 3:4/

Kai griūna žemiški autoritetai, kai destabilizuojasi politinė ir ekonominė padėtis, o kasdienybė tampa nepatinkama ir pavojinga, tada instinktyviai ieškome atramos, kuri būtų nepriklausoma nuo konjunktūrinių pasikeitimų.

Tikinčiam žmogui tokia atrama gali būti tik Dievas. Dievas Abraomo, Izaoko, Jokūbo. Jėzaus Kristaus Dievas. Mes retai kalbame apie Dievą. Mes mažai pažįstame Dievą. Iš tikrųjų apie Jį galime pasakyti tik tiek, kiek Jis teikiasi apsirėikšti. Krikščionybė, gimusi iš judaizmo, yra apreiškimo religija. Dievas apsirėikšia žmogui istorijoje ir dabartyje. Dievas visada yra iniciatyvus.

Dykumos pakraštyje, Horeb'o kalno papėdėje, toje žmogui nesvetingoje aplinkoje, Dievas apreiškė Mozei Savo vardą. Degančiame ir nesudegančiame krūme Mozė išgirdo, kad Dievo vardas skamba taip: “Esu, kuris esu.”

Reikia atminti, kad vardas Biblijoje apibrėžia esmę to, kuris jį turi, o tuo tarpu dabar vardas yra tik išskyrimo ženklas. O svarbiausia vardas Biblijoje turi veiklos galią. Pavyzdžiui, apaštalų darbuose skaitome /Apd. 16:18/ kaip apaštalas Paulius Jėzaus Kristaus vardu Filipijoje išlaisvino žmogų iš piktojo galių. Vardas Biblijoje dažnai turi ir simbolinę reikšmę: Mesijo vardas Emanuelis /Iz. 7.14/ reiškia “Dievas su mumis”.

Jei Dievas degančiame krūme atskleidžia Savo vardą, Jis tuo pačiu atskleidžia ir Savo esybę. Vardas “Esu, kuris esu” reiškia, kad Dievas yra visokios būties pagrindas; Dievas, kuris atskleidžia Mozei Savo vardą, o per Bibliją taip pat ir mums, yra kiekvieno egzistavimo ir kiekvienos būties pradai.

Ar mes žinome, kad mūsų būtis, mūsų gyvenimas besąlygiškai priklauso Tam, kurį mes vadiname Dievu, o turėtume vadinti Esu? /3Moz.3:14/. Ar galime įsivaizduoti, kad be Dievo nieko nėra?

Mūsų Dievas, kurio vardas “Esu, kuris esu”, yra visokių gyvybės formų ištaka. Esame lyg panardinti Jame. Nepaprastai aiškiai tą mintį išreiškė kalbėdamas prieš areopagą* apaštalas Paulius, kai sakė: “Jame judame, esame ir būsim” /Apd. 17:28/. Ir būtent tas žmogaus ‘panardinimas’ Dievuje, kaip būties esencijoje yra mūsų žinojimo apie Jį, pasaulį ir apie mus pačius pagrindas.

Gyvenimo kūryba, priešiško ir abejingo pasaulio akivaizdoje, tikintis žmogus gali su pasitikėjimu galvoti, kad Dievas, į kurį jis kreipiasi, yra šiame pasaulyje vienintelis elementas, kurio negalima surikiuoti tam tikra tvarka pagal žmonių pripažinimą ir filosofiją. Dievas yra Būtis, aprėpianti visą pasaulį ir žmogaus gyvenimą. Mes visi glūdime Dievuje, esame panardinti Jame, įsisąmoniname mes tai ar ne. Ir kokia naivi pasirodo tada Fridricho Nietzsche'ės pranašystė apie Dievo “mirtį”, paskelbta veikale “Taip sako Zaratustra”, lyg tai visatos Valdovas, kurio vardas skamba “Esu, kuris esu”, niekada neegzistavo. Jei nebūtų Jo, nebūtų ir mūsų. Bet egzistuojame Dievo esaties dėka “panardinti” Jame. Ir ne tik kaip gyvos, mąstančios ir jaučiančios būtybės. Tas “panardinimas” liečia ir mūsų dvasinį gyvenimą, sąlygoja jį. Tikėjimas, gaivinamas Dievo, panašiai kaip biologinis gyvenimas, semiasi sau jėgų iš Jo vardo, randa savo kryptį.

Keliolikos amžių bėgyje užgeso degantis krūmas ir Dievas apsirėikšė žmogui Jėzaus Kristaus asmenyje. Jame atskleidė Savo kitą vardą – Jėzus, Jošua, t.y. Išganytojas. Jėzus, kaip žmogaus ir Dievo Sūnus, labiausiai iš visų žmonių buvo “panardintas” Dievuje. Tai leido Jam skelbti Dievo Žodį, nugalėti demonus, prikelti mirusiuosius, išgydyti ligas.

Mes, krikščionys, turime Dievą, kurio vardai skamba taip “Esu, kuris esu” ir “Esu, kuris išgano”. Tie du viens nuo kito nutolę įvykiai: Dievo vardo atskleidimas degančiame krūme ir Jėzuje Kristuje yra tampa susiję. Pirmiausia, žmogus turėjo pažinti Jo vardą, kaip galios ir gyvybės šaltinį, po to, kaip Išganytoją. Tai buvo būtina, nes žmogus turėjo suvokti save pasaulyje tuomet ir ateityje. Ir dabar kiekvienas iš mūsų patiria Jo vardo galią. Ir dabar kiekvienam iš mūsų yra reikalingas Išganymas. Tad Jo galia, valia ir garbė apsirėikšia ne tik metafiziškai. Ji apsirėikšia ir paprastai mūsų kasdieniniuose reikaluose mus supančiame pasaulyje:

šypsenoje ir pagalboje, suteiktoje kitam žmogui; tame, kad kas rytą pasitinkame naują dieną; viltyje, kad pajėgsime nugalėti sunkumus, kurių mums nešykšti gyvenimas; tame, kad neatstumsime vargšu, kad dalisimės tikėjimu ir viltimi su kitais. Dievo vardo galia apsirėikšia ir tame, kad nenustojame tikėti žmonėmis, nepaisant, kad mus supa tiek blogio: pykčio, klastos, godumo, demoralizacijos ir tame, kad neprarandame tikėjimo Dievo Žodžiu.

Liuda Danauskienė

*areopagas – senovės Atėnų aukščiausiasis teisinės ir politinės valdžios organas. /Tarptautinių žodžių žodynas/

Informacija

Rugsėjo 2 d. Vilniaus ev. liuteronų bažnyčioje ev. reformatų choras "Giesmė" kartu su liuteronų bažnyčios choru ir svečiais iš Vokietijos Lenino parapijos po pamaldų atliko Šarlio Guno Mišias, dirigavo Tamara Blažienė, vargonavo Asta Saldukienė, solo giedojo Nijolė Gentvilienė ir Janina Pamarnackienė.

Rugsėjo 8 d. Vilniaus ev. reformatų choras "Giesmė", vadovaujamas Tamaros Blažienės dalyvavo Jurbarke vykusioje Lietuvos vokiečių bendruomenių dainų šventėje. Joje taip pat dalyvavo Vilniaus reformatų bažnyčios vargonininkas Edmundas Meškauskas, parengęs su grupe Vilniaus vokiečių bendrijos narių keletą populiarių vokiečių dainų.

Rugsėjo 9 d. Vilniaus ev. reformatų bažnyčioje į pamaldas, skirtas mokslo metų pradžiai, rinkosi akademinis jaunimas, pamokslą sakė atvykęs iš Biržų kunigas Kęstutis Daugirdas. Po pamaldų su naujų mokslo metų pradžia jaunimą pasveikino Mokslo ir studijų departamento prie Švietimo ir mokslo ministerijos direktorius Albertas Žalys, jaunimas ir parapijiečiai pabendravo ir pasivaišino prie kavos puodelio ir atsineštų pyragų.

Rugsėjo 25 d. Taikomosios dailės muziejuje vyko įdomus renginys – pokalbis tema "**Bretkūnas ir liuteroniškoji lietuvių raštija. Guido Michelinio knygos "Jonas Bretkūnas "Giesmes duchaunos" ir kitos 1589 metų liturginės knygos" pristatymas.**" Dalyvavo Parmos universiteto profesorius Guido Michelinis, liuteronų vyskupas J.Kalvanas, J.Palionis, Vyt.Ambrasas, D.Kaunas, K.R.Kašponis, S.Žukas. Giedojo Vilniaus ev. reformatų choras "Giesmė", vad.T.Blažienės.

Rugsėjo 28 d. Mokslų akademijos salėje buvo pristatytos **Vydūno knyga "Septyni šimtmečiai vokiečių ir lietuvių santykių" ir Vacio Bagdonavičiaus knyga "Sugrįžti prie Vydūno" /Lietuvos filosofijos ir sociologijos instituto direktorius, Vydūno draugijos pirmininkas, humanitarinių mokslų daktaras V.Bagdonavičius yra mūsų parapijietės D.Tamulaitytės šešuras/. Vakarą surengė Mokslų Akademijos rūmų darbuotojai ir Reformacijos kultūros ir istorijos draugija, dalyvavo seimo narys R.Ozolas, giedojo Vilniaus ev. reformatų choras "Giesmė", vad.T.Blažienės.**

Rugsėjo 30 d. Vilniaus reformatų bažnyčioje po tam tikrų techninių nesklandumų (buvo užrakintos bažnyčios tambūro durys, tad teko iškviešti bažnyčios prieangį knygynėliui nuomojančią p.V.Jurkovič, ištraukti spynoje užlaužto raktą galiuką) valandą pavėlavusios įvyko **Pjūtis padėkos pamaldos su Šv.Vakariene**. Kun. R.Mikalausko įtaigus, prasmingas pamokslas, kviečiantis dėkoti Viešpačiui už viską, net jei atrodo, kad tai neteisinga, nuramino aistras Po pamaldų ramiai, dalykiškai galėjome pasišnekėti su Vilniaus bažnyčios ūki tvarkančios viešosios įstaigos "Choralas" vadovu p. Konstantu Reinotu apie bendrus ūkinius reikalus.

Spalio 7 d. Kėdainių reformatų bažnyčioje Pjūtis padėkos pamaldas po ilgos pertraukos laikė lektorius iš Kauno Arūnas Girlevičius.

Spalio 19-21 d. d. vyko Lietuvos ev. reformatų Bažnyčios ir Pasaulinės Reformuotų Bažnyčių Sąjungos vadovybės konsultacijos, jose taip pat dalyvavo delegacijos iš mums draugiškų Lenkijos, Vokietijos reformatų Bažnyčių, Amerikos presbiterionų kunigė Jane Holslag.

Spalio 19 d. PRBS atstovai: Vokietijos reformatų bažnyčių sąjungos gen.sekretorius kun.H.Schueseris, gen.superintendentas Nolteusmejeris, mūsų Bažnyčios vadovybė lankėsi pas premjerą A.Brazauską.

Vilniaus ev. reformatų bažnyčioje pamaldas kiekvieną sekmadienį 11 val laiko Sinodo kolegijos paskirtas Vilniaus bažnyčios administratoriumi diak.Tomas Šernas.

Lietuvos reformatų kunigų telefonai: senjoras kun.Petras Čepas gyv. Medeikiuose tel.8-220-58577, kun.Rimas Mikalauskas gyv. Kėdainiuose tel.8-257-56967 ir mob.8-286-66383, kun.Kęstutis Daugirdas Kaune tel.8-27-723838, Biržuose tel.8-220-31609 ir mob.8-286-67007, diak.Tomas Šernas gyv.Vilniuje tel.231810 ir mob.8-287-56846.

Primenamieji seniūnų telefonai: Dalija Gudliauskienė 429118, Donata Indriūnaitė 342824, Angelina Kamčiatnienė 733757, Alfredas Naktinis 470718, Irena Petrylienė d.735711 ir mob.8-282-41994, Danutė Pranulienė 633272, Birutė Šernaitė 617690

Korektorė Dalia Pronskietytė
tel.237444

Parengė Dalija Gudliauskienė
El.paštas: Dalija@mail.lt